

Kuulen toisinaan ihmisten sanovan, että ”nyt tarvittaisiin ihmettä.” Miellämme ihmeet erilaisina, jollekin toisen ihme, ei toiselle välttämättä ole elämää suurempi asia. Elämässämme on kuitenkin ajanjaksoja, jolloin toivoisimme ihmeitä omalle kohdallemme. Lapsuudessani eräs ihme tapahtui joulun tienoilla. Yksinhuoltaja isäni oli taloudellisesti tiukoilla ja sen vuoksi joulumme eivät kovin loisteliaita materiaalisesti olleet. Ruuastakin oli toisinaan pihisteltävä. Joululähestyessä ja lahjapakettipinomme oli hyvin olematon, jääkaapissa oli valon lisäksi muutamia perustuotteita mutta kaikki joulunherkut sieltä uupuivat. Vilkuilimme aatonaattona jääkaappiin, kuin toivoen sen yllättäen täyttyvän itsestään jouluherkuista, mutta kaappi oli ja pysyi tyhjänä. Isä istui surullinen ilme kasvoillaan keittiön pöydän ääressä, kädet ristissä huokaillen ja kyyneleitä hihaansa kuivaillen. Ymmärsin, että joulustamme tulisi hyvin laiha. Päätimme pikkusisarusteni kanssa hiukan rikastuttaa jouluamme ja rupesimme paketoimaan isämme tekemiä leikkipuupalikoitamme lahjapaperiin. Mielikuvituksemme kehitti paketteihin jos jonkinlaisia lahjoja ja ääneen niitä toisillemme selittelimme. Veimme innoissamme valmiit paketit kuusen juurelle, kuusen, jonka isä oli jostain ”löytänyt.” Isä katseli hiukan hymyssä suin touhuamme mutta näin vielä surun varjon hänen kasvoillaan. Illalla kesken leikkiemme ovikellomme soi. Oven takana oli sukulaisemme, jonka kädessään olevassa muovikassissa, oli isoin koskaan näkemäni joulukinkku. Pian kinkkua valmisteltiin jo kovalla tohinalla ja hykertelimme sen valtavaa kokoa, samalla kun isä yritti sitä uuniin tunkea. Sinä iltana ovikellomme soi usein. Riensimme aina koko konkkaronkka ovelle katsomaan kuka sieltä taas ilmestyi kotiimme. Tulijoilla oli aina mukanaan mitä herkullisimpia jouluruokia, jotka alkoivat pian täyttämään tyhjänä ammottavaa jääkaappiamme. Myöhään illalla ihailimme isän kanssa, jääkaapin ovi auki, kaikkia herkuja mitä sinne oli yllättäen päivän aikana ilmestynyt. Meidän kaikkien silmissä kimmelsi kyynel ja suupielissä hymy, kun ymmärsimme joulumme muuttuneen aivan toisenlaiseksi, kuin mitä merkit aamulla olivat näyttäneet. Vesi kielellä odotimme aattoamua. Heti aamusta alkaen saimme popsia herkullisia kakkuja ja pipareita mielin määrin. Illalla asetuimme olohuoneen lattialle, masut täynnä kinkkua, jakamaan palikkapakettejamme. Nauroimme toisillemme, kun leikimme, ettemme muka tienneet, mitä paketit sisälsivät. Siinä lahjapalikoiden keskellä istuessamme ulko-oveemme koputettiin voimakkaasti. Säikähdimme hiukan kovaa ääntä, joten isä sai mennä avaamaan oven. Oven takana meitä odottikin iloinen yllätys. Sisään astui oikea joulupukki, joka kantoi selässään isoa juuttisäkkiä! Vähäsanainen ja kiireinen joulupukki tervehti meitä ja koputteli puukepillään lattiaan. Hämmästyneinä ja hiukan arkoina haimme pukilta säkin ja kiitimme häntä vierailustaan. Pukki hävisi yhtä nopeasti, kuin oli kotiimme tullutkin. Me istuimme juuttisäkin ympärillä ja huulet pyöreinä katselimme lahjoja, joita se sisälsi. Palikkapino unohtui saman tein, kun avasimme innossamme lahjoja, joita ystävämme ja sukulaisemme olivat säkkiin laittaneet. Suklaanamuja syödessämme ja uudet villasukat jalassa, katselimme kun isä sytytti kuusenkynttilöitä ilokyyneleet silmäkulmissaan. Siinä kynttilöiden valossa ihmettelimme yhdessä joulun suurta ihmettä. Jeesus-lapsi oli kuullut isän rukoukset ja tuonut meille ihmeellisen joulun. Me käytämme aikaa ihmeiden odottamiseen. Ihme ei aina tipahda taivaalta, toisinaan se voi tulla ystävän muodossa ja pimpottaa ovikelloa. Sen sijaan, että odottelemme omaa ihmettä, voisimme enemminkin tehdä ihmeitä toisillemme. Sen myötä voi oma elämäsi muuttua ihmeelliseksi ja kukaties oma ihmeesikin voi käydä toteen.